

full DOMINICAL

EDITORIAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe auxiliar de Terrassa

El Bisbe

Ahir, dissabte 12 de juny, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses prenia possessió com a nou arquebisbe de Sevilla. Va ser consagrat bisbe el dia 15 de desembre de 2001, i nomenat bisbe de Terrassa el 15 de juny de 2004. Des de fa 17 anys, per tant, ha sigut el nostre bisbe i pastor i en donem gràcies a Déu.

Però, què és un bisbe? Quin és el seu paper, què vol dir realment ser bisbe? Diu l'Evangelí de Sant Mateu que: «Els onze deixebles se n'anaren a Galilea, a la muntanya que Jesús els havia indicat. En veure'l, el van adorar; abans, però, havien dubtat. Jesús s'acostà i els va dir: He rebut plena autoritat al cel i a la terra. Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat. Jo soc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (Mt 28,16-20).

Des de d'aquell moment, després de rebre l'Esperit Sant a la Pentecosta, els apòstols, complint l'encàrrec de Jesús, anaren per tot el món batejant i ensenyant tot el que Jesús els havia manat.

D'aquesta manera es va anar estenent l'Església per tota la terra. Els apòstols, i Sant Pau també, predicaren el missatge de Jesús i fundaren comunitats de fidels, deixant un successor seu com a responsable al davant de cada comunitat. Aquest és l'origen de les «diòcesis», que és un grup de fidels en un territori determinat, i amb un successor dels apòstols, el bisbe, que fa present a Jesucrist en aquell lloc i entre aquells fidels.

**Sant Isidor (1655), de Bartolomé Esteban Murillo.
Catedral de Sevilla (Espanya)**

Una comunitat i un bisbe constitueixen per tant les diòcesis a tota la terra. Al costat del bisbe, aquelles primeres comunitats tenien també uns ajudants, els «preveres» o ancians, i els «diaques» o servidors, que col·laboren amb el bisbe. De mica en mica, les diòcesis es van anar organitzant i sorgiren també ministeris diversos al servei de la comunitat.

Així va néixer també la nostra diòcesi de Terrassa creada pel bisbe de Roma, successor de Sant Pere, el Papa Sant Joan Pau II, el dia 15 de juny de 2004, mitjançant la butlla *Christifidelium salutem*, en un territori que en part coincideix amb una antiga diòcesi anomenada «Ègara», que va existir des del segle cinquè al segle vuitè. Precisament, el proper dimarts dia 15 celebra-

rem, doncs, el 17è aniversari de la nostra diòcesi.

És veritat que la nostra diòcesi viu ara uns moments especials, però no pas més especials que els que ha viscut l'Església des dels seus orígens, des que Jesús va enviar els apòstols al món.

En aquests moments ens trobem sense un bisbe residencial, però sabem que Crist, el veritable Pastor, continua present perquè ens va assegurar que seria amb nosaltres fins a la fi del món. I encara que els homes passem, l'Esperit Sant continua donant vida a l'Església i ho fa també i ho seguirà fent a la nostra diòcesi de Terrassa. Ell és qui aplega els fidels i qui els envia a predicar i a batejar. Perquè la comunitat dels batejats que és l'Església continua duent a terme l'encàrrec encomanat pel seu fundador, Jesús, el Senyor, d'anar per tot el món a anunciar l'evangelí, la Bona Nova de la salvació.

Aquest encàrrec, aquest «aneu a tot el món» de Jesús, significa també anar a tots els qui viuen aquí, a la nostra terra, a la nostra diòcesi, als nostres pobles i ciutats. La missió d'evangelitzar no ha acabat, i ens pertoca a nosaltres ara continuar-la en el nostre temps.

Donem gràcies a Déu per l'Església, donem-li gràcies per la nostra diòcesi i pel treball dut a terme pel que fins ara ha estat el nostre bisbe Josep Àngel, successor dels apòstols. Donem gràcies per haver-lo tingut com a Pastor durant tots aquests anys i encomanem-lo i preguem per la nova missió que li ha estat ara encomanada.

ENTREVISTA

Trobar una sortida

MARIA LOURDES LÓPEZ

Les Germanes Cooperadores Parroquials de Crist Rei (CPCR) són una congregació religiosa de vida apostòlica que va ser fundada l'any 1943 a Chabeuil (Drôme, França) pel P. Francesc de P. Vallet, SJ. Des del 1972 són presents a Catalunya, concretament a Caldes de Montbui, on tres religioses treballen en l'evangelització d'homes adults. Periòdicament ofereixen recessos i els *Exercicis Espirituals* de Sant Ignasi. La Gna. M. Lourdes López és la responsable de l'administració, la gestió i el manteniment de la casa de Caldes de Montbui.

Per què són necessaris els recessos com els que proposeu?

Perquè són dies de distanciament de la realitat que ens absorbeix en la quotidianitat, i va diluint les nostres vides enfocant-les cap a derives on no sempre les persones hi voldríem anar. Són experiències de solitud, de reflexió sobre el sentit del que vivim, però sobretot són dies per exposar-se a un Amor únic, excepcional i incondicional: el de Crist, que ens renova i ens salva de les nostres estreteres i esclavatges.

Arran de la pandèmia, heu constatat la necessitat d'estar més oberts a l'esperança?

A l'estrès en el qual ja es vivia abans de la pandèmia s'han afegit inseguretats i moltes pors suplementàries. La gent no sap què pensar, com encarar el futur i, davant d'aquest horitzó incert, necessita trobar una sortida cap amunt, cap al transcendent, que li torni el sentit de la vida, la vocació a l'amor que estem cridats a viure en qualsevol circumstància i que ens ajuda a superar les barres de la por i la injustícia.

Quins signes es manifesten en les persones que hi participen?

La gent arriba a la casa amb cansament, estrès..., i aquí ens diuen que respiren pau i una serenitat difícil de trobar avui. Ens interpel·la molt constatar com, en marxar, les seves circumstàncies no canvien però l'esperança i l'amor trobats els donen un impuls renovat per encarar la vida amb sentit, amb serenor i alegria.

Oscar Bardají i Martí

GLOSSA

«M'han aprovat!»

Fugint de la guerra que va destruir el país, al Pròxim Orient, enfonsant la seva precària economia i fent difícil un dia a dia que ajudi els joves a formar-se i promocionar-se, un jove estudiant va arribar a Europa. Tenia vint anys. Així ho descriu tres anys després: «Fa deu anys, el primer dia del meu segon any de secundària, els rebels entraren al nostre poble i el govern va començar a bombardejar la vila, a l'atzar».

La devastadora realitat acabà amb les il·lusions i projectes i obligà el jove a deixar enrere escola, casa i amics. Inicià un itinerari de fugida que el feu recórrer diversos països. «Des d'aquell dia he estat fugint d'un lloc a un altre a la recerca d'oportunitats per estudiar o, si més no, per tenir una vida estable». Malgrat tantes dificultats, els desànim personals i els entrebancs externs que va patir aquest jove, una fundació eclesial l'acollí un cop arribat a Barcelona i el posà en contacte amb una família dins d'un projecte d'hospitalitat.

Amb el matrimoni i els seus fills, tres mesos de convivència intensa l'han anat apropant a una normalitat que li ha permès presentar-se a unes proves d'accés a estudis de formació professional. «Avui, gràcies

a l'hospitalitat de la fundació que em va ajudar a establir-me en aquest país i a conèixer molta gent meravellosa que m'ha ajudat, finalment he tornat a l'escola». Hi tornà amb ganes i superà les traves de l'idioma i del nivell previ de coneixements. S'esforçà per recuperar el temps perdut i, amb l'ajuda de la fundació, la família acollidora i unes quantes classes particulars d'un dels professors voluntaris, aconseguí l'aprobat desitjat, somniat i treballat. Ho reconeix dient: «Molts esforços dels professors, als quals estaré agraït tota la vida». Sap el que diu i de què parla.

«Feu-vos solidaris de les necessitats del poble sant. Practiqueu amb deler l'hospitalitat» (Rm 12-13). El jove aportà les seves ganes de sortir de l'infern de la guerra, de deixar-ne enrere els horrors i limitacions. Les persones que l'ajudaren foren actives i fidels a una de les moltes causes justes del nostre món. Van saber estar al costat del dolor i l'esperança del jove en aquests temps difícils de pandèmia. Van ajudar una vida que es podia haver trencat per les seves pròpies pors o per la insensibilitat, indiferència o comoditat de l'entorn. Li demostraren que no estava sol.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Aprender a ser discípulo

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Dios es fiel y nos ama, su amor es incondicional, su fidelidad es eterna. El Corazón de Cristo es una ventana abierta que muestra la misericordia, el amor manso y humilde. Dios nos ama siempre, aun cuando estamos equivocados; es como el amor del padre y de la madre, que ama siempre: «Yo recuerdo —mencionaba el Papa— a muchas madres que hacían cola para entrar en la cárcel, en mi diócesis precedente. Y no se avergonzaban. El hijo estaba en la cárcel, pero era su hijo» (14.06.17). También nosotros somos los hijos amados de Dios que nos acompaña y espera.

El amor de Dios llega a nosotros en cada momento de nuestra vida, en los oscuros, pero también en los apacibles y luminosos. En cada cir-

cunstancia podemos entablar un diálogo de amor con este Dios maravilloso y entregarnos a su voluntad.

El mismo Jesús, al venir al mundo, manifestaba su amor y entrega: «He aquí que vengo para hacer tu voluntad» (Hb 10,9). María, sencilla y humilde, «no dirige autónomamente su vida: espera que Dios tome las riendas de su camino y la guíe donde Él quiere. No hay mejor forma de rezar que ponerse como María, en una actitud de apertura, de corazón abierto a Dios: «Señor, lo que Tú quieras, cuando Tú quieras y como Tú quieras» (18.11.20).

Que María nos conceda ser instrumentos de la gracia de Dios, voces de su amor, que, como Ella, sepamos decir con nuestra vida no menos que con nuestras palabras: «haced lo que Él os diga» (Jn 2,5).

Lectures de la missa diària i santoral

14. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [2Co 6,1-10 / SI 97 / Mt 5,38-42]. Sant Eliseu, profeta (s. IX aC); santa Digna, vg. i mr.

15. ■ Dimarts [2Co 8,1-9 / SI 145 / Mt 5,43-48]. Santa Maria-Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid, 1809 - València, 1865), vg. fund. adoratrius a Madrid (AESC, 1850). Sant Bernat d'Aosta, prev. (†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes; santa Benilde, mr.; santa Germana Cousin, vg.

16. ■ Dimecres [2Co 9,6-11 / SI 111 / Mt 6,1-6.16-18]. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s. IV); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, mr.; santa Lutgarda, vg.

17. ■ Dijous [2Co 11,1-11 / SI 110 / Mt 6,7-15]. Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. XVII); santa Emília Vialar, vg. fund. (1856); beat Pau Buralls, bisbe.

18. ■ Divendres [2Co 11,21b-30 / SI 33 / Mt 6,19-23]. Sants Marc i Marcel·lià, germans mrs. a Roma; santa Marina, vg. i mr.; sants Ciríac i Paula, vg., germans mrs.

19. ■ Dissabte [2Co 12,1-10 / SI 33 / Mt 6,24-34]. Sant Romuald (s. X-XI), abat, nascut a Ravenna, fund. camaldulencs (EC, 980). Sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, mrs.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Juliana Falconieri, vg. servita (†1341).

20. ■ † Diumenge vinent, XII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Jb 38,18-11 / SI 106 / 2Co 5,14-17 / Mc 4,35-41]. Sant Silveri, papa (536-537) i mr.; santa Florentina, vg., germana dels bisbes Leandre, Fulgenci i Isidor.

DIUMENGE XI DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura de la profecia d'Ezequiel
(Ez 17,22-24)

Això diu el Senyor: «També jo prendré un esqueix del brot alterós que corona el cedre, arrencaré un ull tendre de la punta del seu brancatge, i el plantaré visiblement en una muntanya ben alta, en una muntanya de la serralada d'Israel. Estendrà les seves branques, donarà fruit, i es farà un cedre magnífic. Ocells de tota mena s'ajocaran a la seva ombra i viuran en el seu brancatge. Tots els arbres del bosc sabran que jo soc el Senyor. Jo abaixo els arbres alts i faig créixer els menuts, asseco els arbres verds i faig reverdir els secs.

Soc jo, el Senyor, qui ho he dit i qui ho faré.»

Salm responsorial (91)

R. És bo de lloar-vos, Senyor.

És bo de lloar l'Altíssim, / de cantar al vostre nom, Senyor, / de proclamar al matí el vostre amor, / i de nit, la vostra fidelitat. R.

Els justos creixeran com les palmeres, / es faran grans com els cedres del Líban; / plantats a la casa del Senyor, / creixeran als atris del nostre Déu. R.

Encara donaran fruit a la vellesa, / continuaran plens d'ufana i de vigor, / per proclamar que el Senyor és recte, / que la meua Roca no coneix la injustícia. R.

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,6-10)

Germans, ens sentim molt coratjosos. Sabem que mentre vivim en el cos, vivim com emigrats lluny del Senyor, ja que no podem fer altra cosa sinó creure, sense veure'l; però ens sentim tan coratjosos, que preferim emigrar del cos, per anar a viure amb el Senyor, i no ambicionem més que ser-li plaents, tant ara que som en el cos, com quan en sortirem. Perquè tots nosaltres hem de comparèixer davant el tribunal del Crist, on cadascú ha de rebre el que li correspongui segons el bé o el mal que haurà obrat vivint en el cos.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc
(Mc 4,26-34)

En aquell temps, Jesús deia a la gent: «Amb el Regne de Déu passa com quan un home sembra el gra a la terra. De nit i de dia, mentre ell dorm o està llevat, la llavor germina i creix sense que ell sàpiga com. La terra, tota sola, produeix primer els brins, després les espigues i finalment el blat granat dintre les espigues. Llavors, quan el gra ja és a punt, se'n va a segar-lo, perquè ja ha arribat el temps de la sega.»

Deia també: «¿A què podem comparar el Regne de Déu? ¿Quina paràbola li escauria? És com un gra de mostassa, la més petita de les llavors, però un cop sembrada, es posa a créixer i acaba més gran que totes les hortalisses, amb unes branques tan grosses que els ocells es poden ajocar a la seva ombra.»

Jesús anunciava el Regne de Déu amb moltes paràboles semblants, perquè la gent l'entengués segons les seves disposicions; no els deia res sense paràboles, però en privat ho explicava tot als deixebles.

Lectura del libro del profeta Ezequiel
(Ez 17,22-24)

Esto dice el Señor Dios: «También yo había escogido una rama de la cima del alto cedro y la había plantado; de las más altas y jóvenes ramas arrancaré una tierna y la plantaré en la cumbre de un monte elevado; la plantaré en una montaña alta de Israel, echará brotes y dará fruto. Se hará un cedro magnífico. Aves de todas clases anidarán en él, anidarán al abrigo de sus ramas. Y reconocerán todos los árboles del campo que yo soy el Señor, que humillo al árbol elevado y exalto al humilde, hago secarse al árbol verde y florecer el árbol seco. Yo, el Señor, lo he dicho y lo haré.»

Salmo responsorial (91)

R. Es bueno darte gracias, Señor.

Es bueno dar gracias al Señor / y tocar para tu nombre, oh Altísimo; / proclamar por la mañana tu misericordia / y de noche tu fidelidad. R.

El justo crecerá como la palmera, / se alzarà como cedro del Líbano; / plantado en la casa del Señor, / crecerá en los atrios de nuestro Dios. R.

En la vejez seguirá dando fruto / y estará lozano y frondoso, / para proclamar que el Señor es justo, / mi Roca, en quien no existe la maldad. R.

Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Cor 5,6-10)

Hermanos:

Siempre llenos de buen ánimo y sabiendo que, mientras habitamos en el cuerpo, estamos desterrados lejos del Señor, caminamos en fe y no en visión. Pero estamos de buen ánimo y preferimos ser desterrados del cuerpo y vivir junto al Señor. Por lo cual, en destierro o en patria, nos esforzamos en agradarlo. Porque todos tenemos que comparecer ante el tribunal de Cristo para recibir cada cual por lo que haya hecho mientras tenía este cuerpo, sea el bien o el mal.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Marcos
(Mc 4,26-34)

En aquel tiempo, Jesús decía al gentío: «El reino de Dios se parece a un hombre que echa semilla en la tierra. Él duerme de noche y se levanta de mañana; la semilla germina y va creciendo, sin que él sepa cómo. La tierra va produciendo fruto sola: primero tallos, luego la espiga, después el grano. Cuando el grano está a punto, se mete la hoz, porque ha llegado la siega.»

Dijo también: «¿Con qué podemos comparar el reino de Dios? ¿Qué parábola usaremos? Con un grano de mostaza: al sembrarlo en la tierra es la semilla más pequeña, pero después de sembrada crece, se hace más alta que las demás hortalizas y echa ramas tan grandes que los pájaros del cielo pueden anidar a su sombra.»

Con muchas parábolas parecidas les exponía la palabra, acomodándose a su entender. Todo se lo exponía con parábolas, pero a sus discípulos se lo explicaba todo en privado.

«La més petita de les llavors acaba més grossa que totes les hortalisses»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

Recomencem avui la lectura de l'Evangelí de sant Marc que ens acompanyarà fins a la fi de l'any cristià, a finals de novembre, abans de començar amb un nou Advent.

El text de l'evangelí d'avui ens proposa dues paràboles del capítol 4 de l'Evangelí de Marc. I les dues es refereixen a la presència del Regne de Déu entre nosaltres.

Jesús és el sembrador que passa escampant la seva llavor pel camp del món. I aquesta llavor, Déu la fa créixer sense que nosaltres en sapiguem com. La terra va produint per si mateixa la collita que Déu espera del món. A nosaltres ens agradaria que tot es desenvolupés més ràpid i poder veure així els fruits de la feina de Jesús i del nostre propi treball apostòlic. Però els plans i els temps de Déu són diferents dels nostres. Tanmateix, Jesús ens assegura que el temps de la sega arribarà, tard o d'hora, i el Senyor, en el seu moment, ficarà la falç al camp del món per rebre el fruit d'allò que ell mateix va sembrar ara fa més de dos mil anys.

D'altra banda, la llavor sembrada és senzilla i humil. És una llavor petita, però que conté en si mateixa una gran promesa: la d'aixoplugar-hi tota mena d'ocells. El mateix ens diu el profeta Ezequiel en la seva comparança: d'un sol esqueix el Senyor és capaç de fer-ne un cedre magnífic, ben plantat, capaç d'ajocar a la seva ombra un gran nombre d'ocells.

La presència del Regne és encara feble i humil entre nosaltres; però conté en si la promesa d'una universalitat: la d'aixoplugar tots els homes i dones de bona voluntat que vulguin escoltar i posar per obra la paraula de Jesucrist, veritable llum del món.

Pau compara la nostra vida amb un desterrament o exili. La persona que viu contra la seva voluntat lluny de la seva terra, viu constantment enyorant la pàtria i els familiars llunyans. De la mateixa manera, els cristians vivim anhelant la vida plena i definitiva amb el Senyor ressuscitat.

Aquí, en aquesta vida terrenal, les realitats transcendents ens semblen llunyanes perquè no són visibles ni aparents. És cert que la lectura de la paraula de Déu i la celebració dels sacraments ens permeten entreveure i regustar les realitats del Regne de Déu... però no és el mateix! Desitgem veure Déu nítidament, cara a cara... juntament amb nostre Senyor Jesucrist, Maria, i els sants.

Visquem actius i vigilants perquè la nostra vida sigui digna de participar un dia a la vida benaurada del Regne de Déu, que ja ha començat en el nostre món, però que arribarà a la plenitud, més enllà de la nostra mort, quan, per fi, ens presentem davant Déu.

VIDA DIOCESANA

Notícies

Celebració del Corpus Christi. El diumenge 6 de juny, a les 19 h, Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, va presidir a la Catedral la Missa i la Processó de Corpus a l'interior del temple adornat amb catifes florals, preparades per diversos grups a les capelles laterals. Des de l'atri beneí la ciutat de Terrassa amb el Santíssim Sagrament.

Benedicció de l'Ou com balla. El dijous 3 de juny, Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, beneí la font de l'Ou

com balla a l'atri de la Catedral, davant l'atenta mirada de petits i grans. L'any 2016 es va recuperar a Terrassa aquesta tradició que simbolitza l'Eucaristia.

Confirmacions a Sant Josep de Terrassa. El dissabte 29 de maig, Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, celebrà la Missa a la parròquia de Sant Josep de Terrassa, i confirmà 15 joves.

Confirmacions a Sant Valentí de Terrassa. El diumenge 30 de maig, Mons. Salvador Cristau presidí la Missa a la parròquia de Sant Valentí de Terrassa i confirmà dos joves acompanyats

nyats dels seus familiars, catequista i religioses agustines.

Admissió a ordes de tres candidats al diaconat. El divendres 4 de juny, a les 20 h, Mons. Salvador Cristau va presidir la Missa a la parròquia de Sant Vicenç de Jonqueres, a Sabadell, i va admetre a ordes tres candidats al diaconat permanent, en Francesc Flotats, en Richard Oroso i en Josep Paniello.

Confraria de la Mare de Déu de Montserrat a Granollers. El dilluns 31 de maig, festa de la Visitació de la Mare de Déu, a la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat i Sant Antoni de Pàdua de Granollers, es va instituir una Delegació de la Confraria de la Mare

de Déu de Montserrat. Presidí la Missa i l'acte el P. Joan Maria Mayol, OSB, director de la Confraria.

Nomenament de Secretari General i Canceller. Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, Administrador diocesà, ha nomenat Secretari general i Canceller a Mn. Eduardo Pire Mayol.

Agenda

Concert d'orgue. Aquest diumenge 13 de juny, a les 18 h, a la parròquia de la Sagrada Família de Terrassa, concert d'orgue a càrrec de Mar Vaqué. En commemoració del 70è aniversari de la benedicció del temple i 7è aniversari de la inauguració de l'orgue.

Espiritualitat. Dissabte 19 de juny: «Escola de pregària. Taller sobre la sanació a través del perdó». Del 25 al 27 de juny: Exercicis espirituals ignacians. Casa Mare de Déu de Montserrat (Caldes de Montbui). Tel. 938 654 496 - cpcrcales@gmail.com

EDITORIAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo auxiliar de Terrassa

El Obispo

Ayer, sábado 12 de junio, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses tomaba posesión como nuevo arzobispo de Sevilla. Fue consagrado obispo el día 15 de diciembre de 2001 y nombrado obispo de Terrassa el 15 de junio de 2004. Desde hace 17 años, por tanto, ha sido nuestro obispo y pastor y por ello damos gracias a Dios.

Pero, ¿qué es un obispo? ¿Cuál es su papel, qué significa en realidad ser obispo? Dice el Evangelio según San Mateo: «Los once discípulos se fueron a Galilea, al monte que Jesús les había indicado. Al verlo ellos se postraron, pero algunos dudaron. Acercándose a ellos, Jesús les dijo: Se me ha dado todo poder en el cielo y en la tierra. Id, pues, y haced discípulos a todos los pueblos, bautizándolos en el nombre del Padre y del Hijo y del Espíritu Santo; enseñándoles a guardar todo lo que os he mandado. Y sabed que yo estoy con vosotros todos los días, hasta el final de los tiempos» (Mt 28,16-20).

Desde aquel momento, tras haber recibido el Espíritu Santo en Pentecostés, los apóstoles, cumpliendo el encargo de Jesús, fueron por todo el mundo bautizando y enseñando cuanto Jesús les había mandado.

De este modo fue extendiéndose la Iglesia por toda la tierra. Los apóstoles, y San Pablo también, predicaron el mensaje de Jesús y fundaron comunidades de fieles, dejando un sucesor suyo como responsable al frente de cada comunidad. Este es el origen de las «diócesis» que es un grupo de fieles en un territorio determinado y con un sucesor de los apóstoles, el obispo, que hace presente a Jesucristo en aquel lugar y entre aquellos fieles.

Una comunidad y un obispo constituyen, por tanto, las diócesis en toda la tierra. Al lado del obispo, aquellas comunidades tenían también unos ayudantes, los «presbíteros» o ancianos, y los «diáco-

nos» o servidores, que colaboran con el obispo. Poco a poco las diócesis fueron organizándose y surgieron también ministerios diversos al servicio de la comunidad.

Así nació también nuestra diócesis de Terrassa, creada por el obispo de Roma, sucesor de San Pedro, el Papa San Juan Pablo II, el día 15 de junio de 2004, mediante la bula *Christifidelium salutem* en un territorio que en parte coincide con una antigua diócesis llamada «Égara» que existió desde el siglo quinto al siglo octavo. Precisamente, el próximo martes celebraremos, pues, el 17.º aniversario de nuestra diócesis.

Es cierto que nuestra diócesis vive ahora unos momentos especiales, pero no más especiales que los que la Iglesia ha vivido desde sus orígenes, desde que Jesús envió los apóstoles al mundo.

En estos momentos nos hallamos sin un obispo residencial, pero sabemos que Cristo, el verdadero Pastor, continúa presente porque nos aseguró que estaría con nosotros hasta el fin del mundo. Y aunque los hombres pasamos, el Espíritu Santo

sigue dando vida a la Iglesia y seguirá haciéndolo en nuestra diócesis de Terrassa. Él es quien reúne a los fieles y los envía a predicar y a bautizar. Porque la comunidad de bautizados, que es la Iglesia, continúa llevando a término el encargo que le encomendó su fundador, Jesús, el Señor, de ir por todo el mundo a anunciar el evangelio, la Buena Nueva de la salvación.

Este encargo de Jesús, este «Id por todo el mundo», significa también ir a cuantos viven aquí, en nuestra tierra, en nuestra diócesis, en nuestros pueblos y ciudades. La misión de evangelizar no ha terminado y nos toca a nosotros continuarla ahora en nuestro tiempo.

Demos gracias a Dios por la Iglesia, demosle gracias por nuestra diócesis y por el trabajo llevado a término por quien ha sido hasta ahora nuestro obispo Josep Àngel, sucesor de los apóstoles. Demos gracias por haberle tenido como Pastor durante todos estos años y encomendémosle y recemos por la nueva misión que ahora le ha sido encomendada.